

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. N. i M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dot. M. N.

postanawia:

I. umorzyć postępowanie w całości;

II. zasądzić od wnioskodawców R. N. i M. N. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwoty po 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy R. N. i M. N. w dniu 25 stycznia 2016 r. wnieśli odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 11 grudnia 2015 r., w której ustalono, że podstawa wymiaru na ubezpieczenia społeczne dla M. N. jako pracownika u płatnika składek Przedsiębiorstwo(...) wynosi 1750, 00 zł.

Na rozprawie dnia 17 maja 2016 r., po przesłuchaniu świadków i płatnika Sąd odroczył rozprawę na dzień 7 września 2016 r., zobowiązując do osobistego stawiennictwa wnioskodawczynię M. N. celem jej przesłuchania.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2016 r. (data wpływu) wnioskodawcy cofnęły odwołania, podając jako powód nadmierne obciążenie wnioskodawczyni obowiązkami procesowymi z uwagi na karmienie piersią oraz korzystniejszy sposób rozliczenia w przypadku podstawy wymiaru ustalonej przez organ rentowy.

Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosowanie do treści art. 203 § 1

k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie wnioskodawcy cofnęły swoje odwołanie od decyzji organu rentowego, a organ ten nie wniósł sprzeciwu od tej czynności. W ocenie Sądu, cofnięcie odwołania nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa, a decyzja wnioskodawców, reprezentowanych przez profesjonalnego pełnomocnika, stanowi wyraz zasady dyspozytywności procesu.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak punkcie I postanowienia.

Stosowanie do treści art. 203 § 2 i 3 k.p.c. pozew cofnięty (odwołanie) nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, jednak na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Natomiast w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Z powyższej regulacji wynika zatem, że zasadą jest, iż w przypadku cofnięcia pozwu (odwołania) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu obciążony jest powód (tu odwołujący), bowiem co do zasady stroną cofającą środek zaskarżenia uznaje się za przegrywającą sprawę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 r.; V CZ 109/11, Lex nr 1147814).

W niniejszej sprawie wnioskodawcy cofnęli wniesione odwołanie, rezygnując z dowodzenia wyższej podstawy wymiaru składek M. N. z tytułu zatrudnienia u R. N.. Tym samym przyznali rację organowi rentowemu co do przedmiotu objętego zaskarżoną decyzją, zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z przywołanymi wyżej zasadami, de facto jako strona wygrywająca, nie powinien być obarczany kosztami udzielonej mu pomocy prawnej. Należy przy tym pamiętać, że to wnioskodawcy zainicjowali spór, stąd już od tej chwili musieli liczyć się z tym, że na wypadek przegranej zobowiązani będą pokryć koszty procesu poniesione przez przeciwnika, a o skutkach wytoczenia sporu odwołaniem oraz obowiązkach procesowych mogących powstać w toku procesu, byli z pewnością informowani przez reprezentującego ich zawodowego pełnomocnika.

Wobec tego, w punkcie II postanowienia Sąd orzekł o kosztach postępowania, na podstawie art. 98 w związku z art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w wysokości wynikającej z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. póź. 1804), jako że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 2012 zł.

Jednocześnie, mając na uwadze przebieg procesu, obiektywnie oceniane przyczyny cofnięcia odwołania, sprowadzające się do rezygnacji z prowadzenia postępowania dowodowego oraz sytuację majątkową stron, Sąd, rozstrzygając o kosztach, nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.